

5 Ca 156/2007-33

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce Ing. M. T., bytem F. 674, L., zastoupeného JUDr. Erikou Mačákovou, advokátkou se sídlem U Hadovky 564/3, 160 00 Praha 6, proti žalované České národní bance, se sídlem Na Příkopě 28, 115 03 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 15. 3. 2007, č. j. 2007/981/110,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2006 Česká národní banka k žádosti společnosti MAXIMA pojišťovna, a. s., mj. neudělila souhlas s tím, aby žalobce vykonával funkci člena představenstva této společnosti: žalobce totiž podle České národní banky není osobou, která by s ohledem na svou dosavadní praxi dávala jistotu obezřetného řízení pojišťovny, jak to vyžaduje § 7 odst. 4 zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojišťovnictví).

Rozklad podaný společností MAXIMA pojišťovna, a. s., proti tomuto rozhodnutí zamítla bankovní rada České národní banky rozhodnutím ze dne 15. 3. 2007.

Žalobce v žalobě proti rozhodnutí o rozkladu nejprve zdůvodnil svou aktivní legitimaci. Žalobci nebylo doručeno napadené rozhodnutí, ačkoli podle svého přesvědčení měl být účastníkem správního řízení [srov. též § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.)]; žalovaný komunikoval pouze s pojišťovnou, která také využila opravných prostředků ve správním řízení. Řízení se týkalo žalobcových předpokladů pro výkon funkce člena představenstva; proto je žalobce legitimován k žalobě podle § 65 odst. 1 a 2 soudního řádu správního. Pojišťovna by podle žalobce měla být v řízení před správním soudem osobou zúčastněnou na řízení. V samotných žalobních důvodech pak žalobce namítl, že žalovaná mu odepřela procesní práva, kterých měl jako účastník řízení požívat. Předchozímu souhlasu žalované podle žalobce podléhají pouze změny v osobách členů orgánů pojišťovny, nikoliv opětovná volba těchto členů pro další funkční období. Mezi požadované předpoklady kandidáta na člena představenstva pojišťovny nepatří podle žalobce dobrá pověst ani obezřetné řízení pojišťovny. Není navíc v pořádku, že žalovaná nehodnotila aktuální žalobcovy schopnosti, nýbrž na ně usuzovala z událostí před několika lety.

Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že při určování okruhu účastníků řízení podle § 10 odst. 9 zákona o pojišťovnictví vycházela z doposud nezpochybňované praxe Ministerstva financí. Účastníkem tohoto řízení je pouze žadatel, tedy pojišťovna; žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, protože podepisoval dokumenty připojované k žádosti (o řízení tedy věděl), a navíc jako tehdejší předseda představenstva za pojišťovnu jednal. Souhlasu podle § 10 odst. 9 zákona o pojišťovnictví je zapotřebí i v případě opětovné volby stávajícího člena představenstva. Kritéria užitá při rozhodování považuje žalovaná za správná a odpovídající smyslu zákona.

Soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce osobou oprávněnou podat žalobu; zjistil přitom, že tomu tak není.

Podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu; rozhodnutí je přitom definováno jako úkon, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Podle § 10 odst. 9 zákona o pojišťovnictví, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tj. ve znění účinném před novelizací provedenou zákonem č. 278/2009 Sb. k 1. 1. 2010), podléhá změna v osobě člena statutárního nebo dozorčího orgánu, osobě, která má vykonávat funkci prokuristy tuzemské pojišťovny nebo zajišťovny, nebo změna v osobě pověřeného zástupce pobočky pojišťovny z třetího státu předchozímu souhlasu České národní banky. Součástí žádosti o udělení tohoto souhlasu je doklad o důvěryhodnosti dotčené fyzické osoby (§ 10a), včetně údajů o dosaženém druhu vzdělání a praxi.

Správní řízení bylo zahájeno žádostí, kterou u žalované podala společnost MAXIMA pojišťovna, a. s. Žalobce nepopírá, že žadatelem v této věci byla pouze pojišťovna, nikoli i jednotliví proponovaní členové představenstva; domnívá se však, že s ohledem na společenství práv nebo povinností s pojišťovnou jako žadatelem měl i on být účastníkem v řízení o této žádosti [§ 27 odst. 1 písm. a) správního řádu]. V tom však žalobci nelze přisvědčit. Žalobce jako fyzická osoba s pojišťovnou žádá práva a povinnosti nesdílí. Ve věci žádosti o souhlas se změnou v osobě člena představenstva jde o práva a povinnosti pojišťovny (pojišťovna je povinna o souhlas požádat, má právo jej obdržet, pokud její kandidáti splňují zákonné podmínky, a je povinna nedosazovat do představenstva osobu, ohledně níž Česká národní banka nevyslovila souhlas), nikoli o práva a povinnosti kandidáta na funkci člena představenstva. V obecném slova smyslu se rozhodnutí České národní banky pochopitelně daného kandidáta „dotkne“ v tom, zda bude nebo nebude moci působit jako člen představenstva; nejde zde však o dotčení – resp. v případě neudělení souhlasu o zkrácení – na právech, jaké má na mysli § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. O právech kandidáta se tu nerozhoduje; tato fyzická osoba ani není oprávněna sama požádat Českou národní banku, aby se vyslovila k její vhodnosti pro funkci, ani se nemůže v řízení zahájeném k žádosti pojišťovny nijak vyjadřovat a do věci zasahovat. Ačkoli kandidát je „osobou“, tedy obecně vzato subjektem práv, v tomto řízení vystupuje spíše jako pasivní „předmět“, a jako takový nemůže mít v řízení žádná procesní práva (§ 65 odst. 2 s. ř. s.), natož pak práva hmotná (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná tedy nepochybila, pokud nepovažovala žalobce za účastníka řízení, nejednala s ním a nedoručovala mu rozhodnutí o žádosti pojišťovny; žalobce pak není oprávněn napadat rozhodnutí ve věci žádosti pojišťovny žalobou – to by mohla učinit jen pojišťovna samotná.

(Žalobce navrhoval přibrat pojišťovnu jako osobu zúčastněnou na řízení; to však soud neučinil, neboť o žalobě nerozhodoval věcně.)

Městský soud v Praze proto žalobu odmítl jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Městský soud v Praze v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Koláček